গোহাঁই

এক ঐতিহাসিক ক্ষণত উপনীত হৈছে হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খনৰ হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষত প্ৰতিষ্ঠা কালৰ স্বপ্নদ্ৰষ্টা, নিৰ্মাতা আৰু শুভচিন্তকসকলক স্মৰণ কৰিছোঁ। আশী-নব্বৈ দশকৰ সেই অস্থিৰ দিনবোৰত আমিও এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ আছিলোঁ। দিহিংপাৰৰ এই গাঁৱলীয়া মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰাই আমি পৃথিৱীখনৰ ৰং-ৰূপ চাব খুজিছিলোঁ। নব্বৈ দশকটো অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ বাবে বিদ্ৰোহ বিধ্বস্ত সময়। সেই অস্থিৰতাই আমাকো স্পৰ্শ কৰিছিল। আনহাতে সমগ্ৰ বিশ্ব এক সন্ধিক্ষণত আহি উপস্থিত হৈছিল। কমিউনিষ্ট-ৰাছিয়াৰ পতন ঘটি এক নতুন বিশ্বব্যৱস্থাৰ উকমুকনিৰ ক্ষণ আছিল সেই সময়।

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ৰ আমাৰ সহপাঠীসকল প্ৰায়সকলেই আছিল খেতিয়কৰ সন্তান। খেতি-বাতি কৰিয়ে পঢ়াশুনা কৰিছিলোঁ। তাৰ মাজেদিয়ে উচ্চশিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ গৈছিলোঁ। আমাৰ বেটছটোতে কুশল ভূঞা, কামাখ্যা বৰা, ললিতা দেউৰী, ইৰু কছাৰী, উষা দত্ত, সুনীল সন্দিকৈ আদি স্নাতকোত্তৰত নামভৰ্তিৰ সুবিধা পাইছিলোঁ। আমাৰ অগ্ৰজ অঞ্জন দত্ত, সন্ধ্যালী গগৈ, মধুস্মিতা দিহিঙীয়া বৰুৱা, ৰীণা সন্দিকৈ, ইন্দ্ৰেশ্বৰ বৰগোহাঁই, পূৰ্ণ ফুলকোঁৱৰ আদি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰি আছিল আৰু বৰ্তমান মহাবিদ্যালয়, বেংক আদি প্ৰতিষ্ঠানত কৰ্মৰত হৈ আছে।

আমাৰ শিক্ষাগুৰুসকল আছিল ডম্বৰুধৰ নেওগ, দেবেশ্বৰ চাংমাই, ভূবন দত্ত, বাণী গগৈ, নোমল কোঁৱৰ, ভদ্ৰাৱতী গগৈ, ক্ষীৰদা গগৈ লাহন, ৰেৱ বৰা, আলোক গোহাঁই, সুধীৰ কুমাৰ দাস, লোহিত শইকীয়া, অঞ্জলি গগৈ, ললিত তামুলী, মাধৱ মহন্ত, ফণীধৰ শইকীয়া, অৰুণ গোহাঁই, অপূৰ্ব গোহাঁই, দীপালী গগৈ, শিৱৰঞ্জন শৰ্মা, মানসী গগৈ আদি। শিক্ষাগুৰুসকলে আমাক গ্ৰাম্যতাৰ অনেক সমস্যাৰ পৰা তুলি আনি জীৱন সংগ্ৰামৰ নতুন বাট দেখাইছিল। আজি এই পৱিত্ৰ ক্ষণত তেখেতসকলক স্মৰণ কৰিছোঁ। তেখেতলোক যতেই আছে, কুশলে থাকক। যিসকল এই পৃথিৱী এৰি গৈছে তেখেত লোকলৈ এই অকিঞ্চন ছাত্ৰৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কথা নক'লেও অনুভৱী কেন্দ্ৰৰ ভিতৰতে অন্তৰ্নিহিত হৈ ৰ'ব।

১৯৬৪ চনৰ কোনোবা এটা দিনত আমি তিনিজন মানুহ প্ৰয়াত তৰুণ গগৈ, প্ৰয়াত নিত্যানন্দ শৰ্মা আৰু মই একেলগে (সাধাৰণতে আমি কেইজন গোট খাওঁ) নিতাইপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ বাৰাণ্ডাত টহল দি কথা পাতোতে গগৈয়ে ক'লে ৰজনী (তেখেতে মোক নাম কাঢ়িয়েই মাতে) কলেজ এখন পাতিব লাগে নহয়। নাপাতা নেকি? আমি দুয়োজনে উচপ খাই উঠিলোঁ। দুয়োৰে মুখৰ পৰা একেলগে উচ্চাৰিত হ'ল— 'কলেজ'। তেখেতে ক'লে অ' কলেজ, নাপাতা নেকি? মই ক'লোঁ নপতাৰটো প্ৰশ্নই নুঠে, এতিয়া নহ'লেও এদিনটো হ'বই লাগিব। শৰ্মাৰো একেই মত।

গগৈয়ে নিৰ্বিকাৰ চিত্তে ক'লে, কলেজ প্ৰতিষ্ঠা হোৱাৰ পাছত দেখিবা আমাক তাৰ পৰা উলিয়াই পঠিয়াব, তথাপিতো তুমি-আমি নকৰিলে কিমান দিন পিছুৱাই যাব কি ঠিক? কৰোঁ-ধৰা। সেয়া আৰম্ভণি চিন্তাৰ লগত কৰ্মৰ সংগতি ৰাখি আমি আগুৱাই গ'লোঁ।

তেতিয়াৰ নিতাইপুখুৰী উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষক সাধিৰাম শইকীয়াৰ অনুমতি লৈ আমি অঞ্চলৰ ন-পুৰণি কিছুসংখ্যক ছাত্ৰ গোটাই প্ৰথম অৱস্থাত এটা পাঠদান কক্ষ নিতাইপুখুৰী, পানীদিহিং, চেপন, খোৱাং আৰু লৰুৱা মৌজাক লৈ গঠিত অঞ্চলটোত তেতিয়ালৈকে এখনো কলেজ নাই। ডিমৌত আলচ হৈছে হ'ব লাগে বোলা। আৰু মৰাণত ১৯৬৪ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে। খোৱাঙততো উমঘামেই নাই। আলোচনা হ'ল। সিদ্ধান্ত কৰা হ'ল আমি মহাবিদ্যালয় পাতিমেই। সকলো কথা আগবঢ়াই নিবৰ বাবে কমিটী গঠন কৰা হ'ল। ভাবি ভাল লাগিছিল এটা সুন্দৰ ভৱিষ্যৎ সন্মুখত লৈ নৈপৰীয়া সভ্যতা যিটোত কৃষকৰ এটা সপোনৰ সাৰ্থকতা বিচাৰি কৰা এনে আড়ম্বৰপূৰ্ণ চিন্তাৰ অভিলাসী গতিৰ বাবে। কুশল ফুকনৰ মনভঙা ভাবনাৰ পাছত কনক দত্তৰ মুষ্ঠিবদ্ধ দৃঢ় ভাবনাৰে অঞ্চলবাসীক আগবঢ়াই নিয়াৰ অকৃত্ৰিম সেৱাৰ অনৱদ্য গতি দেখি। এফালে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ লগত যোগাযোগ, আনফালে নিত্যানন্দ শৰ্মা শাস্ত্ৰী ছাৰৰ সৈতে আউনীআটীয় সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীশ্ৰী হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামীৰ লগত যোগাযোগ। গতিৰ অন্য নাম বোলে প্ৰগতি, অনাবিল প্ৰাপ্তি। এই গতিয়ে সমাজ জীৱনত অক্ষয়, অব্যয় জ্ঞানৰ বীজ অংকুৰিত কৰিলে। এয়া সমাজ জীৱনৰ বাবে সঁচাৰ কাঠি প্ৰমূল্যৰ নান্দনিক গতি। ইজন সিজনকৈ ভালেকেইজনক অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব দিয়া হ'ল। আহিল, কিছু কৰিলে, নাথাকিল, নিজৰ নিজৰ ঠাইলৈ গুচি গ'ল। দীঘলীয়াকৈ থাকিবলৈ আহিল

চিত্ৰসেন ৰাজকুমাৰ ছাৰ। দায়িত্ব ল'লে, কামো কৰিলে। তেওঁৰ দিনতে বিশ্ববিদ্যালয়ে এফিলিয়েশ্যন পালে। থকাখিনিহে কৰিলে- পাৰ ভাঙি নগ'ল। যোৱাৰ ভাবনা স্তব্ধ হৈহে থাকিল। তেখেতৰ অৱসৰৰ পাছত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপকসকলৰ মাজৰ পৰাই ভালেকেইজনে অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব ল'লে তথাপিতো যেন মহাবিদ্যালয়ৰ আকাংক্ষিত লক্ষ্যৰ দিশে যাব খোজা গতি স্তিমিত হৈ ৰ'ল। ইতিমধ্যে জাঁজী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অধ্যাপক ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰাদেৱে অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব লৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ বাহিৰে- ভিতৰে সকলো দিশতে আগবঢ়াই নিব খোজা প্ৰচেষ্টাই আমাৰ সপোনৰ শিক্ষালয়খনক এক মাত্ৰা প্ৰদান কৰাৰ অৱকাশ যেন বিচাৰি পাইছে ঃ এয়া আমাৰ ভাবনা।

আজি সময়ৰ লগত খাপ খাব পৰাকৈ সকলো পক্ষৰ সহযোগেৰে 'হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়'খনে এক গৰিমাময়ী মাত্ৰাৰে আমাৰ অঞ্চলৰ ভৱিষ্যৎ, আমাৰ শিক্ষাক্ষেত্ৰখনৰ ভৱিষ্যৎ নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত অৱদান আগবঢ়াব পাৰে। এই আশা আজিৰ হীৰক জয়ন্তীৰ মধুৰ ক্ষণত আমাৰ লগতে সকলো পক্ষই কৰিছে।

জীৱনে নিজে বাট লয়। নিজে পঢ়া কলেজখনতে যে শিক্ষকতা কৰিম সেয়া মেয়ো ভবা নাছিলোঁ। মই Generation X স্তৰৰ মানুহ যদিও চাইকেল, ৰেডিঅ' এখন কিনাটোৱেই আমাৰ বাবে বিলাসীতাৰ কথা আছিল, টিভি এটা ঘৰত থকা বা কিনা কথা বহু দূৰৰ কথা। সেই সময়ৰে এইখন কলেজৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ আছিলোঁ আৰু আজি এই কলেজৰে মই এজন শিক্ষক। সেয়ে শ্ৰেণী কোঠাৰ বাহিৰে-ভিতৰে স্বাভাৱিকতেই এটা সুকীয়া মাদকতা মই বুটলি ফুৰোঁ।

আমাৰ ঘৰৰ পৰা কলেজখনলৈ চাৰি কিল'মিটাৰ বাট। ১৯৯৪ চনৰ পৰা ১৯৯৯ চনলৈকে ৫টা বছৰ এই কলেজত পঢ়িছিলোঁ। সেই সময়ত আজিৰ দৰে আলি-পদূলিবোৰ ভাল নাছিল। আমি পঢ়ি থকা সময়ত শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজৰ সম্পৰ্ক দুই-এজনৰ বাহিৰে আজিৰ দৰে ইমান ঘনিষ্ঠ বা মধুৰতম নাছিল। আজি কলেজখনৰ বিশেষকৈ কেইগৰাকীমান শিক্ষক (মোৰো শিক্ষাগুৰু), উপাধ্যক্ষ মানসী গগৈ, ড° গীতালি শইকীয়া, শিৱৰজন শৰ্মা, ড° তৰুণ গগৈৰ দৰে উদাৰ চেতিয়া মনৰ মানুহে আৰ্থিকভাৱে পিছপৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক পঢ়াৰ লগতে অন্য দিশতো সহায় কৰে, সাহস হৈ থিয় দিয়া দেখা পাওঁ। আপোনালোকক অৱগত কৰিবলৈ পাই গৌৰৱ কৰিম যে উপাধ্যক্ষ মানসী গগৈ বাইদেউৱে যোৱা ২০১২ চনৰে পৰা কলেজৰ লাইব্ৰেৰীত থকা Book Bankলৈ প্ৰতি বছৰে ১ লাখ টকাৰো অধিক কিতাপ দান কৰি অহাৰ উপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নামভৰ্তি কৰাত প্ৰত্যক্ষভাৱে সম্পূৰ্ণ আৰ্থিক সাহায্য আগবঢ়াই আহিছে। যি বুক বেংকৰ যোগেদি শ শ ল'ৰা- ছোৱালীয়ে বিনামূলীয়াকৈ কিতাপ লাভ কৰি আহিছে। কলেজখনৰ লগত বৰ্তমান জড়িত হৈ থকা প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিক শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীণ বিকাশৰ কামনা কৰিছোঁ।

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, অধ্যাপক, হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়

মহাবিদ্যালয়ৰ সৈতে অনুভৱৰ একাত্মতা

ড° তৰুণ গগৈ

পিছলৈ ঘূৰি চালেহে গম পোৱা যায়, কিমান দূৰ আঁতৰি আহিলোঁ আৰু কিমানজনক এৰি থৈ আহিলোঁ। চাওঁতে চাওঁতে পাৰ হৈ গ'ল হেমচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা কৰাৰ সুদীৰ্ঘ আঠাইশটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বছৰ। জীৱনৰ সোণোৱালী সময়বোৰ এজাক স্বপ্নাতুৰ তৰুণ-তৰুণীৰ সৈতে কিদৰে পাৰ হৈ গ'ল গমেই নাপালোঁ। এৰি থৈ অহা দিনবোৰ মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ মধুৰতম তথা মহত্ত্বপূৰ্ণ সময়। অধ্যাপনা মোৰ বাবে কেৱল এটা বৃত্তি নহয়, কাৰণ মোৰ দৃষ্টিত প্ৰত্যেকজন অধ্যাপকেই একোজন মানুহ গঢ়াৰ খনিকৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক কেৱল পৰীক্ষাৰ বাবে সাজু কৰোৱাই আমাৰ লক্ষ্য নহয়, জীৱন যুঁজত ভাগৰি নপৰি সততাৰে প্ৰকৃত লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পৰাকৈ তেওঁলোকক সাজু কৰাটোহে আমাৰ দায়িত্ব। সেয়ে বিদ্যায়তনিক বা অ-বিদ্যায়তনিক সকলো ক্ষেত্ৰতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক দিহা-পৰামৰ্শ দি মানৱ সম্পদ হিচাপে গঢ় দিবলৈ পাৰ্যমানে চেষ্টা কৰি আহিছোঁ। বিশেষকৈ বুৰঞ্জী অধ্যাপক হিচাপে বিষয়টো ৰসগ্ৰাহী কৰিবৰ বাবে কিছু উদ্ভাৱনীমূলক কৌশল প্ৰয়োগ কৰিছিলোঁ যাতে অধিকসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিষয়টোৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হয়। তাৰেই ফলশ্ৰুতিত বুৰঞ্জী বিভাগে মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত প্ৰথম গৱেষণা পত্ৰিকা "Journal of Itihas Adhyayan Chakra" প্ৰকাশ কৰে ২০০৩ চনত। পাছলৈ গৱেষণা পত্ৰিকাখনে ১৫৫ নম্বৰ লাভ কৰে। ১৯৯৭ চনত মই এইখন মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰিছিলোঁ। সেই সময়ত প্ৰয়াত ডম্বৰুধৰ নেওগ ছাৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ আছিল। তেতিয়াৰে পৰা ২০০৯ চনলৈকে কোনো নতুন অধ্যাপক যোগদান নকৰাৰ বাবে দীৰ্ঘদিন ধৰি মই আছিলোঁ আটাইতকৈ কনিষ্ঠতম অধ্যাপক। সেয়ে সকলোৰে মৰম-স্নেহ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। হীৰক জয়ন্তী বৰ্ষৰ এই মাহেন্দ্ৰ ক্ষণত তেখেতসকলৰ পৰম সান্নিধ্যৰ মধুৰতম স্মৃতি তথা মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতি তেখেতসকলে আগবঢ়োৱা নিঃস্বাৰ্থ সেৱা শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ।

'জয়তু হেমচন্দ্ৰ দেৱগোস্বামী মহাবিদ্যালয়'।

বুৰঞ্জী বিভাগ

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়

এক সঁচাৰ কাঠী

ড° তুলসী সোণোৱাল

নিতাই-পানীদিহিং মৌজাৰ হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয় অঞ্চলৰ প্ৰজন্মক আধুনিক জগতৰ সৈতে পৰিচয় কৰোৱা এক সঁচাৰ কাঠী। বিংশ শতিকাৰ ষাঠিৰ দশকতে প্ৰতিষ্ঠা হোৱা এই মহাবিদ্যালয়খনে অঞ্চলৰ বহু ভিতৰুৱা গাঁৱৰ ৰাস্তা-ঘাটৰ বিশেষ সুবিধা নথকাৰ পাছতো ঘৰৰ কাষতে উপলব্ধ চেতনাই সকলো শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সম্ভাৱনাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিছিল। এই শিক্ষানুষ্ঠানখন তেতিয়াই প্ৰতিষ্ঠা নোহোৱা হ'লে আমাৰ দৰে দুখীয়া পৰিয়ালৰ সন্তানৰ ভৱিষ্যৎ অন্ধকাৰত হেৰাই গ'লহেঁতেন। হয়তোবা কোনোবাজন কৃষক, কোনোবাজন গৰুগোৱাল, কোনোবাজন ম'হগোৱাল, মাছুৱৈ বা দিনমজুৰিৰ জীৱনৰ সীমাবদ্ধতাৰ মাজতে জীৱনৰ সম্ভাৱনাবোৰ স্তিমিত হৈ পৰিলহেঁতেন। তদুপৰি বিশ্বৰ অন্যান্য প্ৰান্তৰ তুলনাত আমাৰ অঞ্চল বহু যুগ ধৰি পিছপৰি থাকিলহেঁতেন অথবা আমাৰ প্ৰজন্মৰ বহুতৰেই জীৱন জ্ঞানৰ পোহৰ নোপোৱাকৈ পৰিসমাপ্তি ঘটিলহেঁতেন। কিন্তু অঞ্চলৰে এচাম দূৰদৰ্শী মনীষীয়ে কৰা পৰিকল্পনাতে এই মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হৈ উত্তৰ প্ৰজন্মলৈ বুলি জ্যোতিৰ বৃক্ষ ৰোপণ কৰি পোহৰৰ বাট দেখুৱালে। মহাবিদ্যালয়খনৰ হীৰক জয়ন্তীৰ শুভক্ষণত আমি প্ৰতিষ্ঠাতাসকলৰ ত্যাগলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। তেখেতসকলৰ ত্যাগৰ বিনিময়ত আমি উত্তৰ প্ৰজন্মই মানুহ হোৱাৰ পথৰ সন্ধান পাইছোঁ।

১৯৯৯ চনৰ কথা। বগা কামিজ, ক'লা জিন্স আৰু এক্সন জোতা পৰিধান কৰা এজন ছাত্ৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মূল জপনাৰ পৰা দীঘল বাটেদি গহীন খোজেৰে আগবাঢ়িছিল। শ্ৰেণীকোঠাৰ বাৰাণ্ডাৰ ওচৰ পোৱাৰ লগে লগে জ্যেষ্ঠ ছাত্ৰৰ দল এটাই তেখেতক টানি নি ৰেগিঙৰ নামত কোঠা এটাত ভৰাই প্ৰশ্নবোৰ আৰম্ভ কৰিলে— 'এনে পোছাক কিয়? মহাবিদ্যালয়লৈ কেনেকৈ আহিব লাগে নাজানা? মাৰ্জিত পোছাক ক'ত?' এনে ধৰণৰ প্ৰশ্নই ছাত্ৰজনক বহু দেৰিলৈকে নীতি শিক্ষা দিব ধৰিলে। ছাত্ৰজন লাজত ৰঙা-ছিঙা পৰি ভয়তে কঁপি কঁপি ঘামিবলৈ ধৰিলে। বহু সময়ৰ পাছত ছাত্ৰজনৰ অমায়িক আচৰণৰ বাবে জ্যেষ্ঠসকলে এৰি যাবলৈ দিলে। আমাৰ সময়ত ৰেগিঙৰ এই পৰম্পৰা আছিল নৱাগতৰ সৈতে চিনাকি আৰু আনন্দৰ এখন সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ সাৰুৱা মঞ্চ। জ্যেষ্ঠসকলে দায়বদ্ধতাৰে নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সঠিক পথত পৰিচালিত হ'বলৈ উৎসাহিত কৰিছিল। আজিৰ দৰে সেইখিনি সময়ৰ ৰেগিং ভয়াৱহ নাছিল। আমাৰ দিনত ৰেগিঙৰ যোগেদি আমি বহু নজনা কথা শিকাৰ সুযোগহে পাইছিলোঁ।

একবিংশ শতিকাৰ প্ৰাৰম্ভলৈকে নিতাই পানীদিহিং অঞ্চলৰ যোগাযোগৰ দুৰ্বল আন্তঃগাঁথনিৰ বাবে বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নিয়মিত মহাবিদ্যালয়লৈ আহি শ্ৰেণীত উপস্থিত হ'বহি নোৱাৰিছিল। একেধৰণে যাতায়াতৰ চলাচল পৰ্যাপ্ত নোহোৱাৰ বাবে দূৰদূৰণিৰ পৰা অহা শিক্ষকসকল সোনকালে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ এৰিছিল। ফলস্বৰূপে দৈনিক হ'বলগা নিয়মীয়া ক্লাছবোৰ ব্যাহত হৈছিল। তদুপৰি যাতায়াতৰ অসুচলতাৰ বাবে দূৰগামী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অহা-যোৱাত সময় খৰচ হোৱাৰ হেতুকে সৰহসংখ্যকৰে পৰীক্ষাৰ ফলাফল সন্তোষজনক নাছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ দাঁতি-কাষৰীয়া অঞ্চলতো মেছ বা হোষ্টেলৰ সুবিধা সীমিত আছিল। মহাবিদ্যালয়লৰ চৌহদত জনজাতি ছাত্ৰসকলৰ বাবে এটা হোষ্টেল আছিল যদিও সেয়া মূলতঃ গ্ৰন্থাগাৰ হিচাপেহে ব্যৱহাৰ হৈছিল। গতিকে মৌজাটোৰ প্ৰান্তীয় অঞ্চলত বসবাস কৰা জনজাতীয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে হোষ্টেলৰ অভাৱ হোৱাৰ হেতুকে আধাতে বহুজনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষা যৱনিকা পৰিছিল। অৱশেষে এতিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদতে এটা ছোৱালী হোষ্টেলৰ ব্যৱস্থাপনা কাৰ্যকৰী হৈ থকা হেতুকে আমাৰ দিনৰ থকা-খোৱাক লৈ সৃষ্ট অসুবিধাবোৰ দূৰ হৈছে বুলি ভাবিব পৰা গৈছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক কলেজ সপ্তাহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যোগদান সন্তোষজনক হ'লেও, কলেজৰ খেলপথাৰ যথেষ্ট দূৰ অৰ্থাৎ মথাউৰিৰ সিপাৰে জনগাঁৱৰ দাঁতিকাষত হোৱাৰ বাবে দৰ্শকৰ সংখ্যা তেনেই সীমিত আছিল। ফলত, খেলা-ধূলাৰ উত্তেজনা আৰু ৰং সেমেকা হৈ পৰিছিল।

হেমচন্দ্ৰ দেৱ গোস্বামী মহাবিদ্যালয়ে আমাৰ অঞ্চলৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক পোহৰৰ বাট সৃষ্টি কৰিছে। তথাপি, আন্তঃগাঁথনিৰ উন্নতি, হোষ্টেলৰ সুবিধাৰ সম্প্ৰসাৰণ আৰু শিক্ষাৰ মান উৰ্ধ্বগামীৰ প্ৰয়োজনীয়তা এতিয়াও আছে। হীৰক জয়ন্তীৰ এই শুভক্ষণত প্ৰতিষ্ঠাতাসকলৰ সপোনক সাৰ্থক কৰিবলৈ এই শিক্ষানুষ্ঠানখনক আৰু সমৃদ্ধ কৰাৰ দায়িত্ব আমাৰ সকলোৰে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ জৰিয়তে আমাৰ অঞ্চলৰ প্ৰজন্মই জ্ঞানৰ পোহৰেৰে উদ্ভাসিত হৈ বিশ্বৰ সৈতে সমানে ফেৰ মাৰিবলৈ সক্ষম হওক—এয়েই আমাৰ কাম্য।

(প্ৰাক্তন ছাত্ৰ, ১৯৯৯-২০০২ বৰ্ষ)